

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

ÁLLAMPÉNZTÁR

a szemforgató ábitatban hempergőzőket mindig utáltam máig sem tudom erre születni kell-e vagy korlátaim mögött helyük van olyan csodáknak felérve akár a virtuális úrig kitől a heves ígebírdetők szerint minden múlik ki mindent lát s igazsága az is ha nyáját tisztátalan bűnözők úri kedve nyomorba rántja hogy szivárványos álmokkal tántorogjanak a másvilágra hol hitem szerint nincsenek csak undorító férgek és dobos csontok ám mielőtt messzire mennék miként egy ósdi telefonközpont bontok és felidézem egyre távolodva édesanyámat kinek óvatos lépte mögött majdnem balladákat szül a bánat és a hiány ahogy havi kis fizetésével a boróka fenyők mögött várta apám hogy harminc napra zörgő forintjait beossza azzal a szerény nyugalommal hogy ezt nincsen aki elloppja mivel ebben a mozzanatban valóban szentesedni kezdett a család az állampénztár absztrakt és mindig gyanús üzelmait a vasalt ágyneműk alatt tartott sápadozó bankók józanságának adva át miként hó végén a gyerekeknek maradék filléreket miből léman néninél víg nyalóka termett öregemnek pedig hivatalból hazafelé jövet néhány savanyú fröccs

ÁLLAMREND

a történelemből alkotott fogalmak már ugyancsak megkoptak bennem azok jogi srófolásához pedig sohasem volt kedvem talán tehetőségem sem nagyon mostanában viszont ha körkörösén a napi hőzöngéseket hallgatom jól be tudom a dallamokba mérni a csúnyácska iskola salakos udvarát hol mindig a túlkoros maknyik ki ilyen névvel ma akár fizetett kisebbségi haknikra is járhatna akart lenni a király és nem igen akadt ki ellenálljon de éltünk mi a kispályákon valódi köztársaságot mert csapatot választva némelyiküknek hiába volt csontvázára roppant mutatós izomzat tapasztva elsőnek a kis knapcseket választottuk aki cselezni közülünk egyedül tudott és ennek megfelelően gólokat rúgott míg a dromedárok mások bokáját később lopott műanyag mellényes anarchisták vették át a pályát és a sikerre szomjazó bejárónőket míg le nem buktak irigykedve csodáltuk is az állandóan kefélőket amíg mi magunkkal játszogattunk szóval a mai rút világot tapogatva a homályos emlékeknek ott a haszna barsoghat napestig korcs államrend mentén a média ha ennek maszatos kis emlékek mentén nincs nyoma emberünknek sincs hona

ÁLLAMRENDÉSZET

régen volt homályosak emlékeim miként kezdbettem járni iskolába a község szinte néptelenül hanyatlott a beregi magányba amikor hónom alatt egy gyűrött könyvvel

*és némi fűzettel talán kedvetlenül átkocogtam a hosszú szálkás deszkapalánkon
amiről majd később virtuális térben gyakran eszembe ötlött tom sawyer barátom
poroszkáltam nyáron porban tavaszodván sárban az első sarokig nagy kopácsolás
jelezte ott a helység kovácsa lakik kinek víg fia a hepehupás pályán a szomszéd fal-
vaknak ontották a gölokat a szakadt háló mámorától néhány tucatnyian óbégat-
tunk is sokat majd a kanyar után a mozi következett mely hátrafelé lejtésével több-
nyire filmszakadást produkált és egeret aztán az állomás felől jött a legizgalmasabb
kaland magasra húzott drótsövény mögött valami laktanya sarkaiban mindig ott
basalt kékes pántlikával fáradt sapkáján virítva néhány katona előttük a fűben
félelmetes géppuska rozsdás dobtárral a tetején nehogy közel menj te szegény sut-
togta a rémület népe jóval később tudtam csak meg az mind az államrendészet
helyi egysége ki vigyáz hogy a templomnál az iskolámbhoz békésen betérjek*

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Mi végre

*Mint amikor megmozdult a föld, s csak annyit érzékeltél,
hogy benned is bizonytalanná vált minden abban a
néhány másodpercben. Így élsz évek óta.*

*„Július elején még nem vettem őszibarackot a piacon,
mintha elodázhatnám a november eljövetelét.”*

*Pillanatok sokaságát birtokolta, a késésben ért időben
állomásról állomásra.*

*Mit hoz a szél, nézi a reggeli felhőket, s a varjak serege
mi végre indult el.*

*„Észrevetted, hogy a szomorúfüz hoz elsőként leveleket
márciusban?”*

*Meglepődött, hogy mindent ugyanúgy talált a városban,
mintha nem szakadt volna meg előző élete.*

„Csalánban gázoltam egész éjszaka.”